

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul V, Nr. 1 (18) / 2020 (IANUARIE – FEBRUARIE - MARTIE)

Daria Solymoși

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 2 (19) / 2020 va apărea în luna IUNIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.

Caransebeș, cod. 325400,

jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

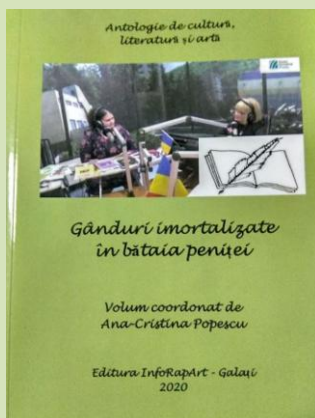
<http://blogul.elzumina.ro/>

Cronică literară Apariții editoriale

Marinela PANȚIRU

Ecouri sufletești

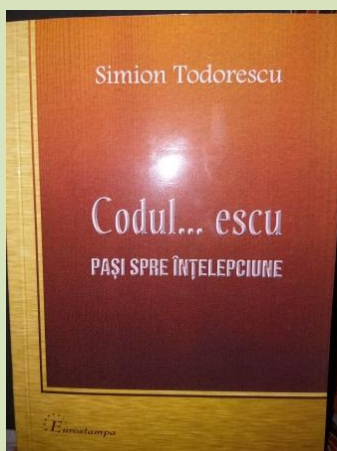
A apărut, recent, la Editura InfoRapArt Galați, a patra antologie de cultură, literatură și artă „Gânduri immortalizate în bătaia penitei”, volum coordonat de prof. Ana-Cristina Popescu - redactor-șef.

Antologia reunește, printre creații inedite, toate evenimentele importante semnalate, în cursul anului trecut, în revista on-line "În bătaia penitei", reușind să dea consistență fiecărei apariții.

Ecouri sufletești răzbat din țară, pe măsura efortului depus de doamna Ana-Cristina Popescu - poet, prozator, dramaturg - și a dăruirii întregului colectiv redacțional, căruia i se alătură o pleiadă de colaboratori consecvenți, în amintitul volum, care are ca scop, în mod convingător, promovarea culturii, literaturii, artei, obiceiurilor și tradițiilor românești.

Simion TODORESCU

Pași spre înțelepciune

„Pași spre înțelepciune” este o filosofie a vieții, un îndrumar de acțiune, un far menit să vă lumineze drumul ce trebuie parcurs spre reușită. Conceptele, principiile, normele de conduită, învățăturile cuprinse în acest cod sunt adevăruri profunde, sunt incontestabile, pentru că sunt evidente.

Bogăția spiritului, picăturile de înțelepciune evidențiate vor influența benefic propria dumneavoastră viață și a copiilor dumneavoastră.

„Fii serios în tot ceea ce faci! Înainte de a-i domina pe alții, domină-ți propriile plăceri.

Acceptă noul! Ține pasul cu știința! E un demers spre mai bine.

Dăltuiește în existență trepte spre înalt!

Fii atent la treptele pe care le urci. Dacă nu ești pregătit, nu ai condiția necesară, după efortul depus repede o să obosești și s-ar putea să te împiedici și să cazi rostogolindu-te.

Dacă vrei să te înalți ajută și tu pe cineva să se înalțe.” pag. 64

În bătaia penitei

Lucia Elena POPA

Din tiparnițele presei - Ana-Cristina Popescu

În arealul literaturii și presei caransebeșene și nu numai, Ana Cristina Popescu, scriitoare și jurnalistă, reprezintă o figură distinctă prin zelul și talentul cu care se dedică scrisului. Palmareșul important de titluri de cărți și de premii (24 de cărți publicate și zeci de premii naționale), diversele genuri literare abordate, constituie o dovadă certă a contribuției sale la sporirea zestrei noastre literare.

Una dintre cărțile recent apărute ale scriitoarei este *Din tiparnițele presei*, publicată la Editura InfoRapArt, Galați, 2019. În paginile acesteia se adună fapte și gânduri ieșite de sub pana unui condeier inspirat și interesat de problemele Cetății.

Primele patru articole însumează date despre conținutul unor întâlniri ale jurnaliștilor, la nivel local și național, subliniindu-se dăruirea acestora în munca depusă în folosul comunităților. Ocazia este folosită și pentru prezentarea unor volume de reportaje, a unei călătorii de documentare, precum și pentru decernarea unor premii ca recompensă a prestațiilor celor ce servesc presa. Între cei premiați se află și jurnalista A. C. Popescu, distinsă cu medalia „Credință și Loialitate”.

Celelalte 25 de texte ale minieseurilor, prin severă radiografie a trăiește autoarea, toate dovada faptului că Ana mereu prezent în Agoră. religioasă, spectrul concluzii.

Abordarea relevă căutarea semnificațiilor vizați. Motivul cercetărilor greșelile, de a ridica său. Deși tânără, A. C. toată problematica sa diversă. Nu poate fi indiferentă față de greșelile celor din jur, fiindcă afectează întreaga comunitate. Judecățile par făcute în spiritul unei igiene a minții și a sufletului omenesc ce vizează, în final, progresul societății în general. Făcând o paralelă între această scriere și o alta a autoarei, intitulată *Închiși în cerc*, s-ar putea spune că fiecare dintre aceste eseuri este un cerc închis, dar toate comunică între ele, prin același spirit de modelare etică de care sunt străbătute. În aceasta constă unitatea ansamblului.

Motivul alegerii temelor de etică nu poate fi decât constatarea faptului că lumea din jur s-a îndepărtat de valorile morale și de civilizație care au ținut-o în echilibru. Între acestea, credința în Dumnezeu este pe primul plan. Venită din inima scriitoarei, această credință aureolează eseurile cu lumina ei binefăcătoare. Astfel, rugăciunea apare drept Călăuza omului în viață și este importantă înainte de orice. Cu efect de medicament, asigură legătura cu sacralitatea. Autoarea mărturisește, profund implicată : „cu ce vuiet, cuvintele inimii urcă spre cer!” În același spirit al credinței, însăși căutarea luminii (simbol al adevărului și al binelui) este echivalentă cu îndreptarea spre Dumnezeu, căci El este lumina. Prin introspecție, omul poate găsi lumina în el însuși. De aici – îndemnul de a încerca mereu să ieșim din întunericul vieții, să-i evităm capcanele, să căutăm mereu lumina cu perseverența orbului, personaj dintr-o piesă de teatru a lui Matei Vișniec, fără a ne pierde speranța. Căci noi suntem „fii ai luminii” (Dincolo de întuneric se ascunde lumina).

volumului se constituie într-o grupare de intermediul cărora se realizează o lucidă și realităților vieții din comunitatea în care având caracter de generalitate. Sunt Cristina Popescu este un scriitor angajat, Temele abordate sunt de natură etică și interpretărilor atingând varii palete de

înclinația autoarei spre reflecție, în fiecărui act de comportament al oamenilor analitice este, desigur, acela de a înlătura nivelul etic al comunității în ansamblul Popescu privește foarte matur viața cu

În bătaia penitei

În concepția autoarei, valorile umane etice superioare le reflectă pe cele religioase, și doar cele sufletești sunt importante, nu cele materiale. Ca atare, scriitoarea pledează pentru ajutorarea celor sărmani, mereu oropsiți și nedreptățiți. (Ia aminte). Nici minunile nu trebuie căutate în mod special, ele există în jurul nostru, începând cu Jertfa Euharistică. Oamenii au uitat de miracolele simple, de frumusețile naturii și ale vieții dăruite de Creator. Sunt de menționat aici și peste tot în scrieri talentul și imaginația creatoare cu care este înzestrată Ana-Cristina Popescu. Ea pare să simtă glasul și ecourile naturii, uneori cu tentă mistică, luată din tradiții. Vede în ele semnificații, le simte pulsul, ca omul de la munte sensibilizat de lumea veche, pe care o redescoperă și-i dă atribuții noi venite din elevarea intelectuală. Așa încât dezbaterea eseistică se realizează în registrul admirației față de întreaga creație divină, iar stilul respiră imagini de mare sensibilitate. Și e convingător, pentru că „În jurul nostru totul e o minune” (În căutarea unei minuni).

În același spirit constructiv și apropiat imperios oamenilor din Cetate, se structurează și celelalte aspecte abordate în eseuri: dificultatea luptei pentru atingerea unui ideal, perseverența ca modalitate a obținerii desăvârșirii într-o profesie, așezarea adevăratelor valori la temelia vieții, critica defectelor omenești cum sunt: nedreptățirea celor sărmani, invidia, indiferența față de nevoile și durerile altora etc. Toate temele au impact puternic asupra cititorilor, printr-un fel de sondare a psihologiei umane.

Ana-Cristina Popescu este o mare iubitoare de analogii și paralelisme între trăsăturile omenești pe de o parte, și elementele naturii sau cele animaliere, pe de altă parte și le folosește pentru a-și ilustra plastic ideile. Pe aceste baze, își dezvoltă fabulistic unele eseuri. Amintesc, între acestea, proza Toate trec. Aici, imaginea unui tei, urmărit în toate etapele existenței, până la extincție, întruhipează alegoric omul: „Fiecare frunză e o cunună pe fruntea celui ce a făurit-o. Într-o viață aduni zeci, sute, mii de frunze. Pentru fiecare frunză creată e nevoie să rupi o părticică din tine, să scapi câte o lacrimă, să îmbrățișezi câte o rază de lumină...” (pag 43). În fața iernii, copacul rămâne gol. Fiindcă „Toate trec”. În confruntarea cu asemenea realități, devine foarte necesar să-ți construiești atent viața. Nostalgică reflecție în fața timpului trecător! Tot fabulistico-allegoric, cu sfaturi de viață, sunt construite și prozele: Microbii, Viespile nu fac miere, De ce nu-ntinzi undița? etc.

Sensibilă la armoniile lumii, scriitoarea percepe o muzică a tuturor lucrurilor din jur, derivată din tainele și din frumusețea lor lăuntrică. Până și „fiecare punct își cunoaște muzica”, plânsul însuși e o muzică a sufletului”, susține ea poetic și adânc simțit. Și în interiorul sufletului e o muzică ce așteaptă deslușirea, ajutându-te „să crești”. Analogiile și citatele din Bacovia sau Emil Cioran se aliniază pe direcția revelării darurilor inestimabile ale artei muzicale pentru oameni. De aici și până la Bach și la afirmația că „muzica e generatoare de divinitate” nu mai e decât un pas. Simțim o culminație a argumentării unei persoane receptive la avatarurile frumosului artistic.

Motivul vieții ca scenă de teatru apare în mai multe proze, valorificând prețuirea scriitoarei pentru teatrul lui Matei Vișniec și pentru opera lui Emil Cioran. Comentariile pe marginea ideilor se leagă tot pe seama unor probleme de etică și sfaturi de viață, coborând în dezbateri filozofice. Se pornește de la fragmente din piese de teatru ale autorilor amintiți, ca să se ajungă la concluzii ca: în viață nu trebuie să te lași manevrat ca o marionetă, ci „să devii propriul cârmaci” în corabia ta; trebuie să-ți joci bine rolul, pentru ca la sfârșit să culegi „aplauze”, viața omului e o „trudă pentru a strânge mărgăritare din cele mai stâncoase locuri” etc. Desigur, acest fel de aforisme este urmat de sfaturi îmbrăcate în comparații și analogii metaforice: numai prin „rană”, adică prin sângerări și eforturi te poți propulsa spre împlinire. (vezi prozele Aplauze, Panseluțe, Firimituri).

Se impune, în încheierea celor sesizate de noi, o interesantă observație. Nu întâmplător eseurile cuprinse în volum încep cu o dezbatere asupra perfecțiunii în arta scrisului, luând ca modele operele marilor scriitori și se încheie cu o poezie-odă închinată „miracolului cuvintelor”. În prima proză, prin enumerarea operelor unor mari scriitori (G. Călinescu, C. Petrescu, M. Eminescu etc.), scriitoarea încearcă să arate că unii ca aceștia sunt „Cei care pot să mute munții”, fiindcă prin arta lor știu să „ardă” cuvintele, să le aducă în starea de a emana forță generatoare de frumusețe artistică

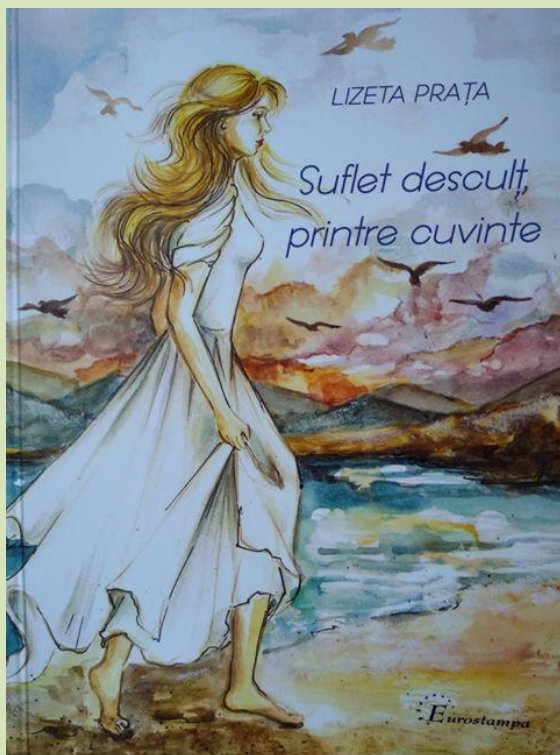
În bătaia penitei

literară. În final, proza „Eu sunt cuvânt și libertate” încadrează, prin simetrie, toate eseurile între harurile dătătoare de bucurie ale scrisului. Cititorul e pus în fața unei mărturisiri emoționante venite ca mesaj poetic, acum, în finalul cărții: „Prin cuvinte și libertate aş putea să urc munții și să ating stelele, să curg asemenea apelor line... să ard de dragul slovelor ce bat la porțile cerului...” (pag 69).

Cartea Anei-Cristina Popescu vădește un orizont de viață curat, emană căldura depărtărilor solare încrezătoare într-un viitor frumos al oamenilor și în Dumnezeu ocrotitor și iubitor. Tânăra scriitoare și-a bătătorit temelia unui drum literar născut din darul ei de a stoarce seva vorbelor, drum făurit cu elan, sensibilitate și dragoste de semeni, pe urmele solide ale înaintașilor. De ei se simte legată genealogic. Deci sunt deja create premisele unui viitor literar încununat de lauri.

Ana-Cristina POPESCU

Un suflet ce aleargă desculț printre cuvinte

Am avut bucuria să primesc la începutul acestui an un volum de versuri a scriitoarei Lizeta Prața apărut la Timișoara în 2019, Editura Eurostampa care mi-a trezit dorința de a-l lectura, de a mă cufunda în bogăția de trăiri și metafore a eului liric, imediat ce i-am observat titlul. „Suflet desculț printre cuvinte” sună titlul volumului de versuri. Câtă bogăție stilistică ascunde acest titlu! Poeta își lasă sufletul să alerge printre cuvinte și să cânte pe strunele lor dureri și doruri, clipe cu soare sau nori grei de ploi, dar nu oricum, îl lasă desculț, îl lasă fără urmă de scut, îl deschide spre cititori cu toată pasiunea ce-o are în a arde cuvintele și a le transforma în candelă vii care să lumineze peste timp.

Hai să facem o trecere prin versurile volumului și să medităm la profunzimea cuvintelor ce curg în cascadă spre sufletele însetate cunoaștere, spre sufletele dornice de a se împărtăși din tainele nepătrunse ale vieții. Este un volum ce curge dintr-un suflet spre alte suflete și care cuprinde în cercul de suflete tot ce poate fi mai profund, focul vieții.

„Cu tălpile desculte ale sufletului” este poezia ce deschide acest volum și totodată poezia ce arată punctul acela ce a deschis sufletul eului liric spre meditație, punctul acela de unde a început să izvorască un fluviu al vieții prin dansul cuvintelor. „Un cântec deschide toate porțile în mine” spune poeta. Vă dați seama ce înseamnă a deschide toate porțile unui suflet? A deschide toate porțile unui suflet și a-l lăsa liber să cânte înseamnă a găsi acea apă din care scriitorul Lucian Blaga spunea că își bea frumusețea și neființa curcubeul, acea apă a vieții veșnice, acea apă care poate face să curgă liberă după cum spune poeta „toată iubirea care a ars în ea”, ea fiind inima atât de des încercată prin suferințele și coborâșurile vieții.

„Pasărea cu aripi de vis” este însăși poeta ce aleargă printre cuvinte spre a dezlega misterele acestei vieți. Și poeta fiind o pasăre ce poate să zboare cu aripi de vis devine pe parcursul călătoriei tot ceea ce înseamnă profunzime, cercetare „Sunt albie”, „Sunt două maluri ce nu se ating / decât prin valuri”, „Răsar și curg”.

Curgând printre tainele vieții, cântând iubirea, poeta își găsește alinarea în elementele naturii „În floarea de castan”, „în bobul de grâu”, „În picătura de rouă”.

În bătaia penitei

Și ce frumos vede eul liric tot acest timp pământesc ce curge pe lângă noi! „Timpul a trecut prin mine / ca o pasăre albă” spune într-o poezie din acest volum ca pe urmă să precizeze că sufletul ce a călătorit pe aripile acestei păsări albe i-a fost cărare, i-a fost lumină „Mi-e sufletul cărare”, „Mi-e sufletul un cântec”, „Mi-e sufletul lumină”.

Poeta se joacă pe parcursul volumului cu umbre și culori, umbrele sunt cele ce sunt biruite de culoare, de dragoste, de viață „Atinge-mi sufletul în miez de noapte / când umbre și culori se pierd în șoapte”, „iarba-nfășura pe glezne / verde crud, cu iz de șoapte”.

În timp ce „Plouă în mine mărunț” sufletul rămâne desculț și aleargă printre cuvinte, pare să sublinieze poeta într-o altă poezie a volumului.

Eu recomand să ascultați „Vioara din suflet”, din sufletul poetei și să călătoriți prin versurile volumului spre „inima copacilor”, să alergați pe „câmpia verde” și să trăiți „visul de a păși în nemurire”.

EVENIMENTE

Bianca METEȘ

Premiul LSR pentru „Cartea de proză”

Ca în fiecare an Asociația Liga Scriitorilor Români premiază cele mai bune produse editoriale care au văzut lumina tiparului în anul editorial precedent.

Ana-Cristina Popescu din Caransebeș a primit Premiul pentru „Cartea de proză” cu romanul „Chipul din ceață” apărut în anul editorial 2019 la Editura InfoRapArt, Galați.

În volumul „Chipul din ceață” Ana-Cristina Popescu a surprins inițial copilăria cu tot farmecul ei, cu întâmplările pline de haz, prietenii, jocuri, momentele unice ce-ți răscolesc amintirile ca mai apoi tot acest joc nevinovat să pășească spre tot ceea ce este mai frumos, spre dragoste, căci romanul, deși are ca punct de plecare vârsta inocenței, curge mai apoi spre adolescență și tinerețe dovedindu-se un

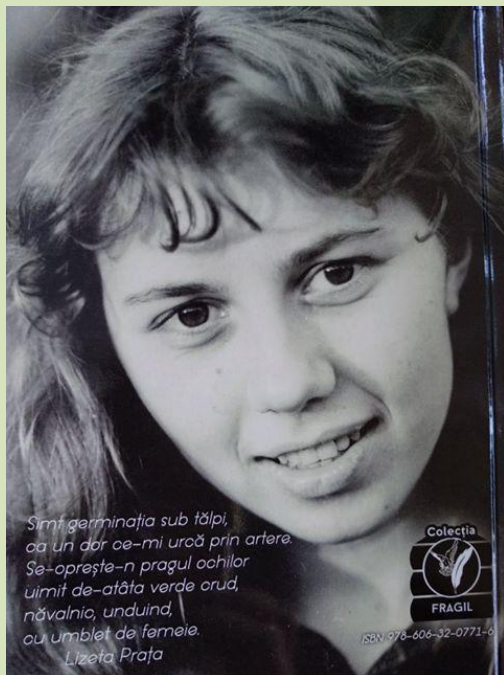
roman de dragoste, o dragoste ce a prin rădăcini încă din copilărie și a învățat să crească și să înflorească indiferent de greutate.

În anul 2017, Ana-Cristina Popescu, a primit din partea Asociației Liga Scriitorilor Români Premiul pentru „Cartea de teatru” cu volumul „Sinusoide” apărut în anul editorial 2016 la Editura Editura Hoffman, Caracal.

Anul acesta Gala premiilor va avea loc joi, 26 martie 2020, orele 17.00, în Sala Armelor, la Cercul Militar Cluj-Napoca.

În bătaia peniței

Poezie

Lizeta PRAȚA

O viață într-o ramă

Respir, alerg, aștept, iubesc,
mănânc, mă rog, îmbătrânesc.

Mi-e dor, mi-e greu,
adorm și mă trezesc

doar între două clipe, înrămate într-un ceas,
ce nu se-ajung din urmă,
e tot ce-a mai rămas...

E un final, fără cuprins și început.

E doar un gând, ce m-a durut,

cum ar cuprinde vântul ploaia,
într-un abia atins sărut.

E doar un cântec rupt din portativ,
ce-și caută acordurile rătăcite.

E un cuvânt silabisit,
ce cheamă alte nerostite...
Și-aș vrea să pot pleca din ramă,
spre-un alt decor neîngrădit,
în care, margini se destramă

din orizonturi de granit.
Și ca o pasăre pribeagă,
aș rupe cerul de safir
cu aripi noi, ce mă dezleagă
de-un înveliș, ce-atârână de un fir.

Melania Rusu Caragioiu

BINE-AI VENIT MĂRȚIȘOR!

**Poezii și poeme de
MĂRȚIȘOR**

Cu aripi albe de zăpadă,
Din geana cerului zburat,
Fir de noroc a fost să cadă
El, ție, ți s-a închinat!

Un mărtișor, o primăvară
De haină ți s-a aninat
Și totu-i pur, înmiresmat.
E tandră raza și sprintară,

Și-n suflet un alint curat.

1 MARTIE

Tot ce este candoare
Sub cerul fără neauă

Și ghiociei în pajiști
Și dragostea lor nouă,

În bătaia peniței

Le port în gând cu tine,
Iar serile îmi cântă
Din arse ocarine.

Destinul îmi presară
Clopoței albi de jar
În clipe de iubire,
În inimă cu tine,
Prea vii, în calendar.

Te-aștept lângă fereastră

Am pus și dor în glastră.
De ziua ta un cântec
Pe-ascuns am învățat:,
Tu-n cânfecul de vrajă-mi
Cântai, alimt, curat.

atâta bucurie
Și-n crâng e sărbătoare,
Și toate sunt frumoase
Precum e -o albă floare

ÎNTĂII SOLI

În pământul bun și cald,
Ca o pâine de mănós,
În răzorul ca un fald
Sub strat reavăn, mătăsos,
Ghiocei plantează mâna
Primăverii-n dulce zvon,
Scuturat din clopoței

Legănați în firav ton..
Îi sărută, le șoptește
Prin cuvinte dragi îi cheamă...
În șoptiri calde de mamă...

Toate în jur ne încântă,
Primăvara, sau ei cântă ?

REVERIE

Râde soarele-n fereastră,
„Glasul” lui e primăvară,
Ghiocei am pus în glastră
Să-nflorească a doua oară;

Zâne-n , în haina lor scrobită,
Pleacă-n câmp de dimineață;
Trec, sar peste zări grăbite,
Le zâmbesc bujori pe față...

Clopoței albi, de vrajă,
Stău pe masă-n gingășie
In sclipirea lor de iie

Vine din eter o undă
Clopoței ce ne inundă;
Zâne le șoptesc să crească,
În grădină, sub fereastră!
Clopoței din „câmpenească”...

POVESTE DE PRIMĂVARĂ

Un ghiocel cu o scufie cât un degetar,
Cu glasul lui subțire de cleștar,
Vestea într-o bună dimineață: „Bun sosît”
Prințesei Primăvara.

A primit
Solia lui de la bătrânul Lut,
Rotundul Glob, ce toate le-a știut,
Dar cum Frumoasa alerga prea sus,
Micul, plâpândul ghiocel s-a smuls
Din brazda lui, de lângă mama tină,
Suind spre a Primăverii albă mână ...

Cling, cling, spuneau petalele de-omăt,
Lovind în vântul ce zbura încet,
Înfășurând lăstari abia pocnind

Și muguri proaspeți așternuți pe grind.

În dansul ei , scânteietor, în soare,
Măiastra fată presăra-n răzoare
Din părul ei: cer, frunze și petale,
Acoperind a iernii aspre zale.

El, mândrul ghiocel, întâiul sol
Ce s-a trezit din patul de zăpadă
Suna lumea de flori, din stratul gol
Și razele grăbite să le vadă !

Și s-au tot dus în jocul lor sprintar
Spre un castel ce se numea Florar !

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa KESZEG

POSTUL MARE

Din vremuri
îndepărtate
Al bisericii clopot
bate,
A tot chemat, mai
cheamă încă
Pe creștini în Casa
Sfântă.

Azi bat clopotele tare,
S-a lăsat Postul cel Mare.
Ele bat și ne îndeamnă,
La biserică ne cheamă.

O, creștine, ai uitat

Că nimeni nu-i fără păcat
Spre biserică pășește,
Ține post, te-mpărtășește.

Clopotele tare bat,
Toaca răsună peste sat,
La biserică, pe-nserate,
Preoți vin din alte sate
Să ne-nvețe cât se poate.

Din vremuri de mult uitate
Al bisericii clopot bate,
Azi mai mult ca altădată
Fii smerit și-ți iei răsplată.

AM SCRIS...

Sunt copila ce scrie
Și am părul bălai
Povești chiar și-o mie
Îți spun, dacă stai.

O lume frumoasă
Am încercat să v -aduc,,
Aici ,chiar lângă casă
Am scris despre cuc.

Am scris despre oameni
Și-a lor bunătate,
Am scris despre flori
Și despre frunze uscate.

Am scris despre frumoasele și caldele veri
Chiar și despre mult așteptatele primăveri,
Am scris despre toamna bogată
Dar și despre iarna cea minunată.

Am scris despre țară
Și despre al meu sat,
Despre cărări ce am cutreierat
Chiar și despre locuri pe unde -am umblat.

Am scris despre lumea frumoasă
Ce-o văd ochii mei,
Am scris despre a mea casă
Și despre parfumul florilor de tei.

Am scris despre a mea copilărie
Ce-am petrecut-o frumos,
Am încercat chiar a scrie
Despre omul cel credincios.

Am vrut să surprind
Frumusețea aceste lumi minunate,
Și tot ce am avut în gând
Am adunat într-o carte.

E TRIST...

E trist, când vezi atâta lume
Săracă și flămândă,
Încerci s -ajuti și tu cu-o pâine
Păcat că n-o s-ajungă.

E trist ,când mulți copii nevinovați
Cerșesc la colț de stradă,
Îi vedem zilnic,au ochii-nlăcrimați
Dar cine să -i înțeleagă.

În bătaia peniței

E trist,când vezi copii fără nimic
Având sau neavând părinte,
Doar viața e a lor și-atât
N-au haine ,încălțăminte.

E trist,Ce poate fi mai trist
Acum ,în această lume,
Când tu ai tot ,alții nimic,
Au doar ale lor nume.

E trist,e totul și mai trist acum
Când tu porți haine scumpe,
Iar alți copii așteaptă mult
O mână care să-i alinte.

E trist când vezi atâta lume-n jur
Săracă și umilă
Ai vrea să ajuți dar nu se poate
Căci n-ai destulă milă.

PRIMĂVARA SPERANȚEI

Iată câmpia înverzește
Iar Domnul Sfânt în lume pătimește,
Căci Tatăl,Fiul și-a trimis
Să se -mplinească ce -a fost scris.

În acest timp de primăvară
Multe minuni au să apară.
Fiul a venit în lume,
Durerea să o aline.

Orbilor le-a dat vedere,
Slabilor le-a dat putere,
Cât prin lume a umblat
Mulțimi multe a învățat
Chiar și morți a înviat.

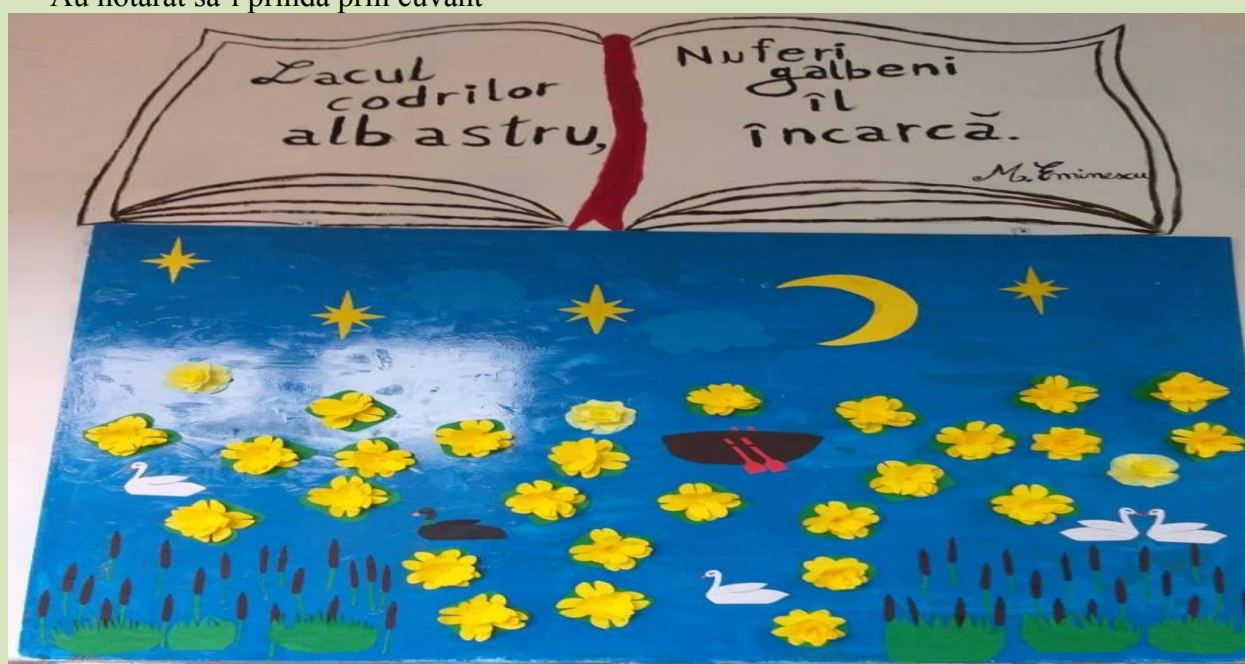
Fariseii aceste minuni văzând
Au hotărât să-l prindă prin cuvânt

Căci își doreau ca El să moară
În chinuri și mare ocară.

Când Iisus a intrat în ierusalim
Călare pe un asin,
Mulțimile L-au Preaslăvit
Cu flori și cântec L-au primit.

Cei răi pe Iuda l-au amăgit
Cu bani mulți,treizeci de arginți,
Ca pe Iisus să-l vândă
Iar ei,viclenii,așteptau la pândă.

Astfel Iisus a fost judecat
La răstignire a fost condamnat,
A murit și -A Înviat
Pentru noi cu -adevărat.

Tablou realizat de elevii clasei a 6-a B, Șc. Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu

Proză / Eseu / Editorial Comunicări

Pr. pensionar Romulus FRÎNCU
Băuțarul Inferior

**Preasfințitul Părinte Episcop Lucian –
animator al misiunii educative a Bisericii, în Eparhia Caransebeșului
– la 14 ani de la instalarea sa ca Episcop al Caransebeșului –**

Este cunoscută tuturor prodigioasa activitate a Preasfințitului Părinte Episcop Lucian desfășurată deopotrivă în orașul de reședință al Episcopiei, precum și în întreg Banatul de Munte, atât pe plan bisericesc, edilitar, cultural, cât și pe plan social, patriotic, cetățenesc și educativ.

Faptul că Biserica Ortodoxă Română se implică, conform misiunii sale în lume, în activitatea bisericească și social-culturală a credincioșilor, o dovedește, printre altele, și proclamarea anului 2020 ca „Anul omagial al pastorației părinților și copiilor”.

În acest context, Prea Sfințitul Părinte Lucian, s-a implicat și se implică cu multă dăruire inițiind, coordonând și supraveghind desfășurarea unui adevărat program de acțiune cu caracter bisericesc, cetățenesc și social, concretizat în multiple forme de educație a tineretului ortodox.

De fapt, pentru Preasfințitul Părinte Episcop Lucian educația tinerilor constituie o realitate de-a dreptul vitală privind viitorul Bisericii, motiv pentru care o abordează cu maximă responsabilitate, ca pe o datorie sfântă, ca pe o poruncă lăsată de Mântuitorul Hristos și de Sfinții Apostoli, înscriindu-se în însăși misiunea învățătoarească a Bisericii.

Desigur, spațiul ne limitează expunerea, dar chiar și numai printr-o simplă trecere în revistă a multiplelor forme de exercitare a educației acordată tinerilor ortodocși din eparhie, ne putem face o imagine a importanței pe care Biserica înțelege să-și împlinească misiunea ei în lume.

Astfel, în Eparhia Caransebeșului funcționează 18 centre de tineret, atât în mediul urban, cât și în mediul rural, centre care dezvoltă programe educative, culturale și artistice cu caracter duhovnicesc, organizând parteneriate cu diverse instituții: Centrul de tineret „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Moniom-Reșița, Centrul de tineret „Mesagerii Unității” Reșița, Centrul de tineret „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare” Anina-Steierdorf, Centrul de tineret „Sf. M. Mc. Ecaterina” Oravița Română, Centrul de tineret „Adormirea Maicii Domnului” Oravița Montană, Centrul de tineret „Timotheos” Bozovici, Centrul de tineret „Berzovis” Berzovia, Centrul de tineret „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Teregova, Centrul de tineret „Sfinții Împărați Constantin și Elena” Oțelu Roșu, Centrul de tineret din cadrul Așezământului social „Sfântul Ierarh Nicolae” Mehadia, Centrul de zi pentru copii „Sfântul Stelian” Caransebeș, Centrul de zi pentru copii „Sfântul Apostol Andrei” al parohiei „Sfântul Ioan Botezătorul” Caransebeș și Complexul de Servicii Sociale „Sfântul Vasile cel Mare” (compus din trei compartimente).

Vom evidenția în cele ce urmează câteva aspectele din activitatea și programele desfășurate în unele centre de tineret din cuprinsul Eparhiei.

Centrul de tineret „Sfinții Împărați Constantin și Elena” din localitatea Oțelu Roșu a fost inaugurat în anul 2014, în incinta Școlii Gimnaziale Nr. 3. În cadrul acestui centru de tineret au loc

În bătaia penitei

activități de formare și educare a copiilor și tinerilor – ateliere artistice, meditații, vizionare de filme, work-shop-uri – în scopul de a forma copiii și tinerii în spiritul valorilor credinței noastre și oferirii unor alternative sănătoase de petrecere a timpului liber, dar, mai ales, în scopul apropierii generației tinere de valorile Bisericii noastre. De asemenea centrul desfășoară activități social-filantropice la așezămintele sociale din Oțelu Roșu și Glimboca.

„Centrul de zi pentru copiii școlari” este un compartiment al Complexului de Servicii Sociale „Sfântul Vasile cel Mare” ce desfășoară activități de tip after-school, unde, pe lângă asistența la efectuarea temelor, sunt organizate diferite alte activități (momente festive, excursii la așezămintele monahale din cuprinsul eparhiei).

„Centrul de Igienă pentru Mamă și Copil” din cadrul aceluiași Complex, are ca scop major prevenirea abandonării, neglijării și abuzului asupra copiilor. De serviciile acestuia se bucură mamele și copiii cu diverse probleme sociale. Centrul desfășoară o strânsă colaborare cu Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Caraș-Severin, cu Spitalul Municipal din Caransebeș, precum și cu Poliția Municipiului Caransebeș. Pe perioada găzduirii în centrul maternal, cuplului mamă-copil i se asigură hrana, menținerea stării de sănătate, beneficiind de servicii de educație și consiliere, servicii pentru dobândirea deprinderilor de viață independente, servicii post-rezidențiale, de integrare profesională, precum și petrecerea timpului liber.

Cel de al treilea compartiment – „Centrul de Incluziune Socială” – cuprinde o creșă unde sunt găzduiți copiii proveniți din familii monoparentale cu părinți plecați în străinătate. Fiind un serviciu de interes local, organizat în sistem public, acesta are misiunea de a oferi pe timpul zilei servicii integrate de îngrijire, supraveghere și educație timpurie copiilor de vârstă ante-preșcolară.

Centrul de zi pentru copii „Sfântul Stelian”. Obiectivul principal al Centrului este promovarea dreptului copilului de a crește în mediul său familial asigurându-i pe timpul zilei îngrijire, hrană, educație, consiliere și orientare școlară și profesională, recreere – socializare, educație pentru sănătate și sprijinirea familiei, îndrumare și consiliere în exercitarea responsabilităților parentale, prevenirea abandonului familial și școlar. Beneficiarii direcți ai centrului sunt copiii școlari, clasele 0-IV, din Municipiul Caransebeș, care provin din familii cu probleme sociale, din familii monoparentale, sau copii ai căror părinți, din cauza obligațiilor de serviciu, nu-i pot supraveghea după finalizarea orelor de curs. Capacitatea Centrului de zi este de 50 locuri.

Centrul de zi pentru copii „Sfântul Apostol Andrei” al parohiei „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” din Caransebeș, cuprinde o școală duminicală pentru o grupă de 25 de copii. Aceștia au institutori și supraveghetori voluntari, credincioși ai parohiei. În timp se vor dezvolta ateliere vocaționale pentru copiii parohiei.

Investiția în formarea copiilor și a tinerilor a fost dintotdeauna o prioritate a Bisericii noastre, dat fiind rolul esențial pe care preoții, cu ajutorul comunităților parohiale, l-au avut de-a lungul timpului în sprijinirea elevilor fără posibilități spre a urma și finaliza pregătirea școlară. Astfel, în fiecare parohie, cu binecuvântarea ierarhului, au loc acțiuni ce vin în întâmpinarea nevoilor acestor copii. Prin aceste inițiative Biserica sprijină educația, prevenind abandonul școlar, elevii primind ghiozdane echipate cu cele necesare începutului noului an școlar.

În diferite momente din an, Preasfințitul Părinte Episcop Lucian, cercetează copiii și mamele din așezămintele sociale din episcopie oferind cadouri: îmbrăcăminte, încălțăminte și bani. Tot la inițiativa Preasfinției Sale au loc acțiuni caritabile (organizarea de spectacole în scopul colectării de fonduri pentru cazuri sociale deosebite).

În acest an omagial, sub îndrumarea și cu binecuvântarea chiriarhului nostru, Departamentul misionar și activități cu tineretul al Episcopiei Caransebeșului organizează două tipuri de tabere educaționale în Episcopia Caransebeșului. Este vorba de „Tabăra din Inima Satului” – program care se adresează comunităților rurale și de „Tabăra din Inima Familiei” – adresat comunităților urbane. Ambele programe se adresează copiilor și tinerilor, pe de o parte, dar și familiei, în ansamblu, pe de altă parte, pentru că ele își propun derularea unor activități educaționale, cultural-artistice, catehetice și de divertisment destinate atât copiilor cât și părinților.

În bătaia penitei

Evidențiind preocuparea chiriarhului nostru față de situația copiilor și părinților din Episcopia Caransebeșului, arătăm preocuparea continuă a Bisericii față de toți membrii familiei precum și față de categoriile cele mai defavorizate și marginalizate ale societății într-o lume tot mai secularizată și egoistă, fără a avea pretenția și nici intenția de a face un bilanț al activității desfășurate pe plan misionar-educativ și filantropic în Eparhia Caransebeșului, ci a evidenția dinamismul pilduitor al acesteia în cei 14 ani de când Prea Sfințitul Părinte Lucian se află la cârma sa.

Comunicare susținută marți, 25 februarie 2020, în cadrul întrunirii lunare a Cercului pastoral-misionar Valea Bistrei, în parohia Cireșa, protopopiatul Caransebeș

Melania Rusu CARAGIOIU

ÎNTÂMPLĂRI DE VARĂ ȘI DE IARNĂ

Cum pământul se rotește în jurul soarelui, acesta primește cu mărinimie și mângâierea razelor dulci, dar și momentele, uneori cam lungi, ale „soarelui cu dinți”. Astfel Doamna Ria Draaisma din Olanda, chemată de soarele verii litoralului românesc și a vocației sale, a venit să petreacă un sejur la Mamaia, dar nu singură ci împreună cu nepoata ei. De fapt acea nepoată este fiica familiei de vietnamezi adoptați de soții Draaisma.

Cum tinerii roiesc sub soarele dogorător, al litoralului, atrași de tot ce se întâmplă, și privind cu ochiul lacom la ciudățenia turiștilor străini, Călin, student și vorbitor de mai multe limbi străine, inclusiv dialectul „toth” (după mamă), a

legat un fir de dialog cu frumoasa nepoată.

Ria, fiică de pastor misionar, era mult obișnuită cu străinii și intra ușor în conversație. Din vorbă în vorbă i-a mărturisit lui Călin că ea face parte din asociația religioasă olandeză de benevolat și ajutoare pentru Europa de Est. În tot ce face ea este foarte determinată neuitând marele sacrificiu al tatălui său care în timpul unei misiuni a murit ars, fiindu-i incendiată locuința precară.

La puțin timp după acea vară, Călin a absolvit facultatea de drept și s-a căsătorit cu fiica mea. Ria era mereu prezentă în scrisorile sale către Călin și începând de atunci când sosea în România locuia la noi, la Timișoara, cel puțin o zi la sosire și o zi la întoarcere, granița către occident fiind foarte apropiată de noi.

Anul 1989 a marcat pentru Călin tentația de a se stabili cu noua lui familie în Germani împreună cu verișoara lui căsătorită cu un muzeograf neamț. Întâmplarea a făcut ca în Germania să se deschidă muzeul „Șvabilor din Banat”, iar soțul verișoarei a câștigat concursul lansat pentru acel post de muzeograf.

Ca în multe situații s-a creiat o intrigă și anume, o vizită la vestitul Muzeu din Drezda, unde se găsește masa la care cele patru mari puteri beligerante din al doilea Război mondial au semnat armistițiul de pace, fiind prezent chiar Stalin.

Ca să vizitezi un muzeu ai multe obiective-exponate de văzut, multe de aflat și multe de fixat pe rețină și pe obiectivul fotografic, (dacă și se dă voie).

Ulterior și eu am vizitat acel muzeu și am fost impresionată. Ni s-a mai spus, chiar acolo și ni s-a demonstrat și despre acel oraș- Drezda- care a fost aproape total distrus de bombardamente, dar după război a fost ridicat din nou din propria cenușă, fiind refabricat fiecare element distrus, fiecare cărămidă. Locuitorii orașului au participat lucrând și transportând cu mâinile lor goale, țărâna

În bătaia penitei

orașului, făcând un legământ de a folosi integral tot ce a aparținut orașului lor. Uimitor este că s-a restaurat totul așa cum a fost înainte de război.

Ca să intrăm în muzeu, grupul nostru a așteptat, atunci cam mult la rândul de intrare, fiindcă tocmai sosise un grup mare de persoane cu handicap, care au fost debarcate și așezate în scaunele cu roțile. A fost pentru prima dată când eu, venită din România, am văzut atât de mult respect și grijă acordată suferinșilor neautonomi.

Revin la trucul vizitării muzeului din Drezda de către Familia Călin. Acești tineri au vizitat multe locuri din Germania și bineînțeles Berlinul și s-au oprit în Landul Bayern unde au cerut azil. Nu este momentul de a povesti cum a decurs perioada azilului lor, dar tragismul era despărțirea de copilașul lor care avea doar un an și jumătate. Fiica mea a aflat ulterior despre planul coechipierilor săi de a se preda la un azil. A voit să se întoarcă în țară, dar mai aveau doar o sută de mărci, sumă insuficientă pentru călătorie, iar situația călătoriei pentru o tânără singură era incertă și chiar periculoasă în momemtele post „perestroika”.

Noi, ambele bunici eram dornice să-l îngrijim pe micuț, dar el era trist și-i căuta pe părinți. Era pentru el perioada vaccinurilor, perioada acelor boli pe care le făc copiii și micuțul a făcut o pneumonie foarte gravă și ni s-a spus că pentru toată viața copilul va trebui bine îngrijit fiindcă pneumonia va recidiva.

A fost o perioadă de plânsete după cei plecați din cuibul bun și comod în insecuritatea din lagărul de azilanți, foarte rău văzut de autohtonii nemți, în special de tineretul german care a intentat nu de puține ori, incendieri cu „sticle Molotov”, împotriva azilanților.

A trecut cu mare greutate primul an, noi fără copii, azilanții fără copil și copilașul fără părinți lui.

Se apropia un alt Crăciun cu familia despărțită dureros. Dar cum există un Dumnezeu „al bețivilor și al copiilor”, cum zice un proverb, Ria a apărut cu ajutoarele pentru anumiți din Ungaria și România și a constatat dezastrul petrecut la noi în familie.

Am luat imediat legătura cu serviciul de pașapoarte, l-am trecut pe copilaș în pașaportul meu și când a pornit Ria spre casă, și-a prelungit drumul prin Germania și l-am dus pe copil părinților săi.

Drumul nu a fost deloc simplu, haltele erau rare. În mașină a început să miroase a săpun „Rexona”, după cum spunea Ria și într-un târziu am ajuns la un popas catolic din Budapesta unde am fost cazați cu toții.

Reședința cu multe etaje avea o curte ca un pătrat, înconjurat de clădire, iar la fiecare etaj erau terase cu parapete de metal.

Eu, bunica, am procedat imediat la spălarea rufelor, dar unde să întind rufele? Mi-a dat prin minte să le întind pe acel gârduleț al terasei, dar gazda mi-a zis că tot ce se spală se usucă în podul clădirii, care folosește și de uscător. Am primit observația și m-am supus la acel subliniat obicei occidental. Tot ca obicei al locului, cei cazați erau obligați să își spele foarte bine și capul, vă imaginați de ce...

Iată-mă, deci, a doua zi după ce fusesem la coafor, spre a mă prezenta bine pe drum, că mi se pune în mână un phoen, ca să îmi spăl bine capul după uzanța ospetiei. Vrei, nu vrei, trebuie să te supuni obiceiului locului, a cazării și a doua zi am plecat spre Germania cu frizura de lăiță țurcană.

Copilul a dormit, Ria și însoțitoarea ei se schimbau la conducerea mașinii și niciodată nu le-am văzut trecând prin fața mașinii, spre a achimba locul la volan, ci ocolind mașina prin spate: alt obicei bun și disciplinat.

Iată-ne ajunși în Germania, Părinții copilului erau cazați într-un mare conac, cu etaje, împreună cu cel puțin patruzeci de persoane, de toate naționalitățile, având o bucătărie comună la parter, unde se găsea și baia.

Bucuria a fost deplină, Ria a plecat spre Olanda, iar noi încercăm să ne desmetim..., urmând să facem primul Crăciun în Occident...

(fragment de jurnal)

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

Trăim într-o lume a esteticului

Trăim într-o lume a esteticului în care este plăcut tot ceea ce violentează privirea prin grandoare, strălucire, forme, culoare. Lucrurile simple au fost aruncate undeva și trase peste ele o perdea a uitării, au fost lăsate să doarmă sub o pânză albă pe care a început să se aștearnă praful. În locul lor se ivesc zi de zi, ca ciupercile după ploaie, vile colosale, care mai de care cu moț în frunte.

Cel mai trist este că într-o lume a măreției nimic nu mai e original. Imitația, furtul sunt la loc de cinste. Cel care crede că l-a prins pe Dumnezeu de un picior, că i-a căzut și lui un ban în buzunar ca ciocoilor de odinioară, începe a-și arunca privirea roată și a aduna tot ceea ce este scilpitor pentru un moment, tot ceea ce luminează o clipă ca un licurici în noapte. Atât de mult pot să se mărească și ei, o clipă dintr-o noapte de vară. Scâlțați în noaptea nepriceperii, se văd strălucitori, dar tot ce au fărbuit se risipește în scurt timp.

Am văzut oameni care ieri și-au zugrăvit fațada casei într-un fel ca astăzi să o zugrăvească după altă imagine copiată de nici nu mai știu unde, iar mâine, fără ca fațada să necesite o altă intervenție este modificată după o altă modă. Așa fac și cu gresia din casă, cu mobilierul, cu tot ce le vine la îndemână. Aruncă lucruri noi, pentru altele mai cu moț și tot așa până ce la un moment dat când vor fi nevoiți să se mulțumească cu un palat de doi metri săpat într-un loc de veci. Oare ce mulțumire sufletească au avut acești oameni ce au alergat după fațade colorate? Oare ce satisfacție au obținut din lăcomia lor după sulimeneală? Oare lucrurile simple nu mai sunt frumoase? Oare armonia a dispărut în această goană după grandoare? Pătrunzi în instituții care se întrec între ele în ceea ce privește grandiosul, dar oamenii puși să îndrume alți oameni, să ofere un serviciu contra altui serviciu sunt reci, necooperanți, plictisiți de toate, atât de plictisiți, încât te-ar alunga imediat pe ușa de pe care ai intrat, ca să nu le mai tulburi lăncezeala.

Ne pierdem într-o lume de gheață, o lume mărginită de fațade colorate menite să fure o clipă privirea și uităm să mai fim oameni, uităm să ardem atunci când vedem chipul celui neputincios. Nu avem timp să stăm o clipă și să ștergem o lacrimă, căci culorile ne ademenesc, ne cheamă să gonim în căutatrea lor, ne oferă paleta cea mai impresionantă care să ne depărteze de limpezimea izvorului, de adierea vântului, de cântecul păsărilor, de mirosul fânului proaspăt cosit, de tot ceea ce este simplu și armonios.

Cel care are cea mai de lux mașină, cel mai scump smartphone, cea mai impunătoare vilă, e cel mai apreciat. Cel modest care se lasă pe sine pentru alții e bun când ajută, dar în clipa imediat următoare este marginalizat, căci nu se ridică la nivelul celor ce sunt robii arginților.

Argintul e împăratul la care se închină omul în goana lui nebună. Și mă întreb din nou, de ce face acest lucru? Ce plăcere deosebită găsește în farba menită să acopere imperfecțiunile? De ce nu pătrunde dincolo de pereții fărbuiți? Oare interiorul e puternic sau e putred? Cornițele colorate ce împodobesc exteriorul ca niște antene menite să recepționeze tot ceea ce estetic e gata să impresioneze privirea, oare nu lasă tot ceea ce este mai uman în interior să se stingă?

Până una, alta, trăim într-o lume a esteticului, în care doar ceea ce este plăcut ochilor e bun, restul e ocolit, înlăturat, distrus, fără cea mai mică ezitare că ar putea să folosească cândva, măcar ca obiect de studiu sau ca o amintire a unor tradiții uitate. Câți oameni nu au aruncat din gospodării plugul tras cândva de cai sau semănătorea? Mai bine le dona unui muzeu al satului, iar exemplele ar putea să curgă fără încetare asemenea unei ape ieșite din albie. Lucrurile atât de utile celor ce au trudit cândva au devenit obiecte inutile, incomode, obiecte menite să stânjenească fațada colorată în care ne înveșmântăm.

Lumea se schimbă în fiecare clipă, iar clipa în care lumea se rotește astăzi este cea a chipului vopsit menit să acopere putregaiul ce sapă adânc în suflete.

În bătaia peniței

Ion TURNEA

Ultimul cojoc al Dochiei

Cum anul acesta Dochia și-a mai pus un cojoc spre sfârșitul lui martie mi-am amintit de mitul babelor. Acest mit al babelor este asociat cu Baba Dochia în cultura populară.

Babele ce erau considerate femei inițiate în domeniul practicilor divinatorii sunt personaje ce aparțin folclorului românesc.

La începutul lui martie, primele nouă zile, potrivit legendei, sunt considerate babe. Zilele însoțite sunt considerate aducătoare de fericire, iar cele cu vreme capricioasă înseamnă necazuri.

Există și personaje din literatura populară numite babe ca de exemplu Baba Cloanța, Baba Hârca, Baba-Mija, dar și numele culmii Babele din masivul Bucegi.

Baba care stă în strânsă legătură cu începutul primăverii este Dochia. Potrivit legendei, Baba Dochia avea un fiu, Dragobete, care i-a dus acasă noră împotriva voinței ei. Baba, ca să-și supere nora a trimis-o cu un ghem de lână neagră la un râu să-l spele, într-o zi geroasă de iarnă. Fata a încercat să spele lâna, pentru a nu se întoarce la soțul iubit cu ea neagră, dar degetele au început să-i sângereze, iar Domnul Iisus Hristos, făcându-i-se milă de ea i-a dat o floare roșie pentru a spăla lâna și acesta s-a albit, spre necazul Dochiei care știa că nu au apărut încă florile. Furioasă că Mărțișor a apărut, Baba Dochia a plecat pe munte cu cele nouă cojoace și când a rămas fără niciun cojoc a înghețat.

Tot cu Baba Dochia este asociată și legenda lui Traian și a Dochiei, unul dintre miturile fundamentale ale poporului român.

Anul acesta se pare că Dochia a uitat să-și arunce ultimul cojoc.

